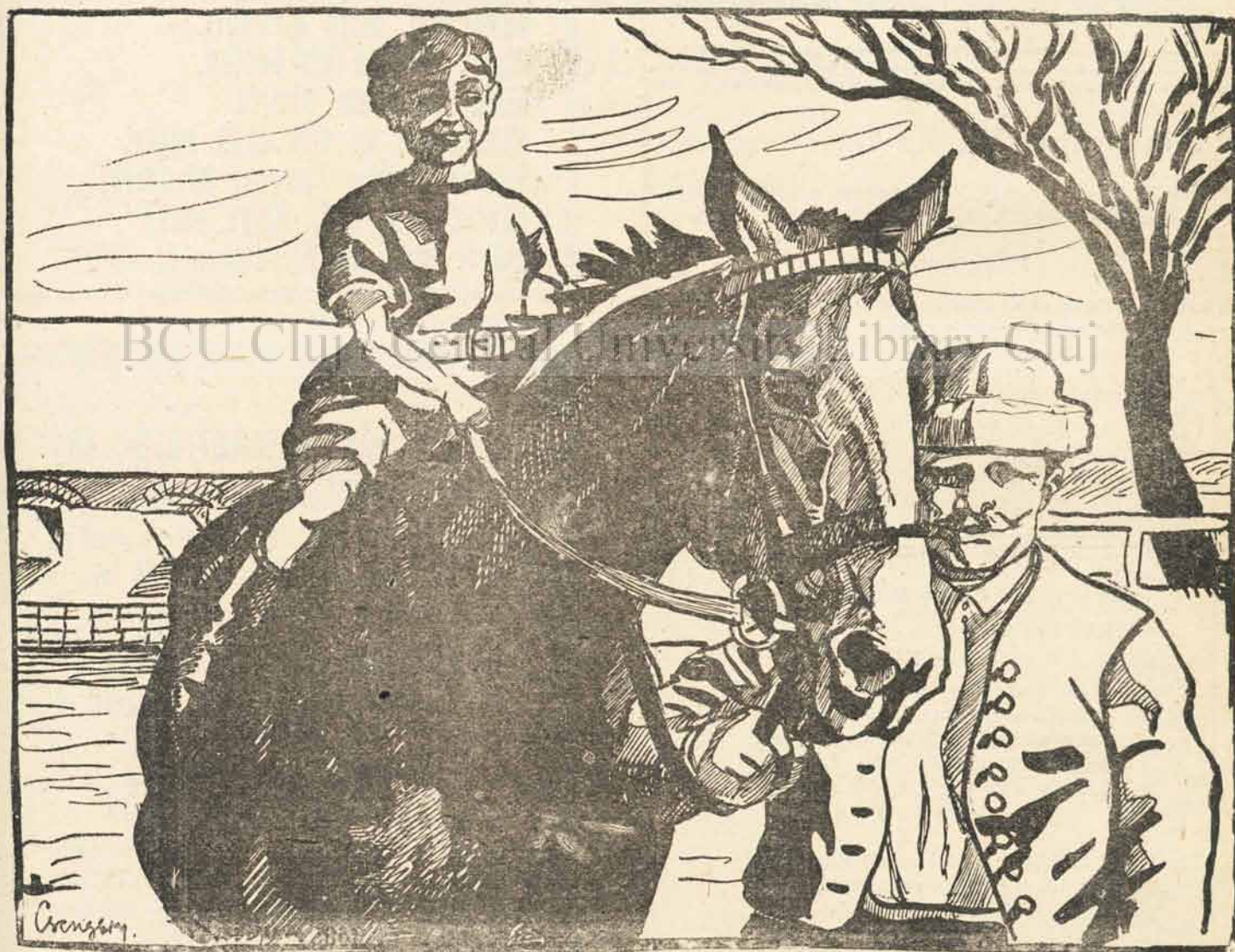

Cimleve

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Lackó lóra kerül.

A Laci gyerekek nagy napja van máma.
Ma ült fel először a kesely háfára.
S bár legszívesebben ügelné, vágatna,
Óreg János kocsis ezt még nem hagyhatja.

Várj csak Lackó, előbb tanulj meg lépésben,
S ha már gyakoroltad magad az ülésben,
Szeresztli János kezéből a szárat
S galoppban vágatfajsz neki a hafárnak.

Egyes szám ára Románia területén 4 leu.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitünő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,
Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Piata-Victoria 6.

Hopp gyerekek figyeljétek!
Amit mesélek én nektek
Az én mesém igaz mese,
Sárika a mesém hőse
Éppen így volt, ahogy mondom,
Sárika, az én kis hugom,
Finom és szép ruhát kapott,
Ráadásul, majd kikapott.
Igen, mert a kis Sárika,
Elfogadni nem akarta.
Duzzogott és sirt csak egyre,
„Miért ez?” — anyus, kérdezte:
„Azért nem kell, vigye manó”,
Nem Hass és Friedmanntól való.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiuk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadin,
zefir és kreton kapható. Fehérne-
mükhöz való vásznak igen nagy vá-
lasztékban.

€ hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

**idegen pénzeket
és amerikai chequeket**
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA” bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI” trieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
esőztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimleve

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Sánta szunyog meséiből.

A három királykisasszonyról.

(Folytatás).

Az Andris gyerek, a legkisebb Névtelen-fiu, fütörészve vágott neki a országutnak. Testvérei között ő bizott legjobban vállalkozásuk sikerében. Mi történhetik övele — gondolta — ha Vörösország királya netán nem hajlik majd a szép szóra és makacsul ragaszkodik a háborújához? Hát akkor fordít egyet az apostolok lován s elmegy Kékország meg Feketeország királyaihoz. Elvégre a három közül egynek csak lesz anyi esze hogy belása az ő igazságát és nyomban kiadja a parancsot a leszerelésre.

Amint így ballag elgondolkozva, megcsendesesen fütörészve, hát a háta mögött lódobogást hall s nemsokára el is érkezik hozzá egy fényes ruhájú lovaskatona, a királykisasszony futárja. Ahogy a lovaskatona közelért, meglassította lovát és megkérdezte tőle:

— Ugyan bizony nem hallottad hirét a Névtelen-fiuknak?

— Magam is egy volnék azok közül, épen az Andris. Miben lehetnék vitéz uramnak szolgálatára?

— No, ha te Névtelen Andris vagy, akkor neked szól Viola királykisasszonyomnak ez a kis levele. Megparancsolta, hogy vágtsak lóhalálában és addig a lovat se merjem pihentetni, míg egyikötöket vagy mindhármókat utól nem érem.

Andris átvette a violaszin levelecskét, szerelmesen megsimogatta tekintetével, aztán felnyitotta. Az volt írva benne, hogy nagyon siessenek a Névtelen-fiuk, ha a háborút meg-

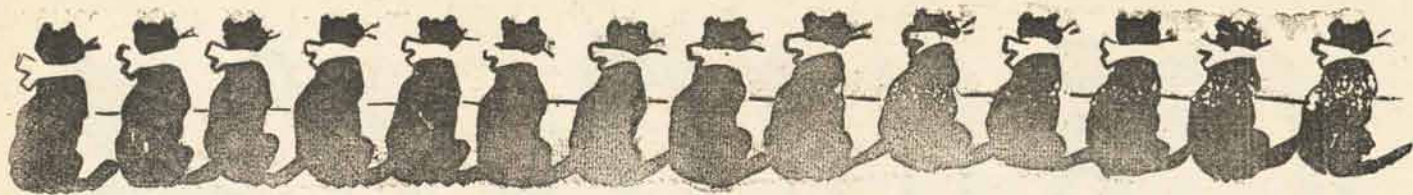
akarják akadályozni. Mert az udvarnál összegyűlt a legfelsőbb haditanács és elhatározta, hogy három napig nem indítják meg hadaikat, és ha addig békességre az ellenséges három királyok hajladóságát nem mutatnak, akkor bizony megszóllal az első ágyu és utána a többi.

— Vitéz uram — mondotta Andris, miután a levelet átfutotta — add ide azt a szép fehér paripádat. Te visszamenet kaphatsz lovat a király nevében akármelyik kaszárnyából, de én rajtam aligha könyörül meg valaki. Márpedig az én utam a lehető legsietősebb.

Ezután elbeszélte Andris a vitéznek, hogy testvérei voltaképen mi járatban vannak s hogy a királykisasszonyok egyenes megbízásából indultak el. A vitéz erre leszállott habos paripájáról, átadta azt Andrisnak és sok szerencsét kívánva visszafordult. Andris pedig felkapott a sebeslábu ménre, csettintett egyetkettőt s a paripa nagy galoppban nekivágott az utnak.

Igy utazott Andris két nap, két éjszaka. Csak egy-egy órára szállott le a nyeregből, hogy lova kissé kipenje magát, vagy harapjon valamit az ut szélén zöldelő fűből. Aztán megint felpattant rá, megint megszorította oldalát és az engedelmes állat tovavágtatott vele.

A második éjszakának hajnala táján érkezett el Vörösország határához. Itt már rengeteg seregek táboroztak, innen is túl is a határon. Innen felől leakarták fogni a saját

országának katonái, mert nem tudta a jelszót és azt hitték róla, hogy Vörösország kémzolgálatában áll. De Andris a parancsnok elé vitette magát, felmutatta a királykisasszony levelét s mindjárt átjutott bántódás nélkül a kordonon.

Odaát lövöldözni kezdtek rá az ellenséges katonák. Sebaj, annál keményebb galoppra serkentette Andris a paripáját a fehér zseb-kendőjét lobogtatva éppen abba az irányba tartott, ahonnan a lövések jöttek. Itt egy nagyobb őrségre bukkant, amely szurony szegezve állotta útját, Azonban Andris nem jött zavarba, odakiállt messziről a katonáknak:

— Tud-e valamelyikötök az én országombeliek nyelvén?

Hát akadt is a tiz között egy olyan. Annak aztán elmondotta Andris, hogy ő bizony csak szegény suszterlegény, a ló sem az övé, úgy kérte kölcsön valami szives tiszturtól. Mikor ezt a katona tovább adta társainak, azok majd, hogy le nem fordultak a kacagástól.

— Hallod-e te suszter — kiállította rá a káplárjuk — tedd bolondá, akit tudsz, de ne minket. Te bizonyosan evvel a mesével akarsz átjutni a mi sorainkon, hogy aztán kémkedhessél a mi katonaságunk javára.

Andris szégyelte bizony egy kicsit, hogy kinevették, de azért nem jött zavarba. Tovább mondotta mondókáját, hogyhát ők hárman vannak testvérek, akik fiatalok még s fejükbe vették, hogy a többi fiatal legényeket sem engedik elpusztulni a háboruban. Inkább addig járnak, még ha térdig kopik is a lábuk, míg a háboru veszedelmét elháríthatják a világ feje felől.

Hát bizony az őrség katonái, akik maguk is fiatal emberek voltak, elgondolkoztak kicsikét ezen a beszéden. Van abban valami, hogy fiatalon nem érdemes úgy sietni a meghalással.

— De még öregem sem — szólt közbe egy öszülő népfelkelő, akinek olyan hosszú volt a bajusza, hogy füle köré kellett csavarni a két végét.

Megtanakodták a katonák egymás közt a dolgot, végre pedig elhatározták, hogy a generálishoz fogják vezetni, akinek majd előadhatja kívánságát, hogy Ófelsége színe elé jut-

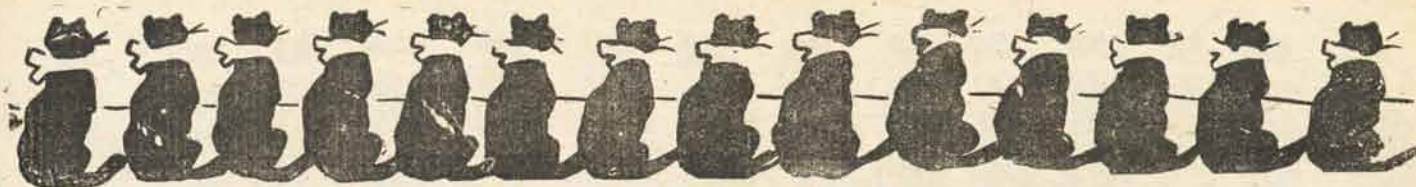
hasson. De bezzeg a generális nem sokat gondolkozott az Andris beszédein. Arra gondolt, hogy mi lesz, ha sikerül ennek a merész gyerekek és megakadályozza a háborút? Az lesz — gondolta a generális — hogy ő akkor nem arathat győzelmeket és nem szerezheti meg a báróságot, amelyre pedig olyan régen vágyódott. Arra persze nem gondolt, hogy az ő győzelmei temérdek ember életébe fognak kerülni, mert ő azt természetesnek vette, hogy háborunak kell lenni és ott bizony az embereket megölik. A saját életét pedig nem volt miért féltene, mert az a szabály, hogy a generálisnak legalább is hat kilométerre kell tartózkodnia a csatatér mögött.

— Ez a kölyök veszedelmes kém, vagy lázító! — mondta ki a szentenciát a generális. — Azonnal le kell őt tartóztatni és át kell adni a hadbírósnak.

Hej, elszomorodott a szíve Andrisnak ezekre a beszédekre. Mindössze egy napja volt még hátra, hogy Vörösország királyát lebeszélhesse a háborúról, különben másnap — mint azt a királykisasszony neki megírta — megszólal az első ágyú és utána a többi. A katonák, akik a generálistól a haditörvényszékhez kísérték, látták az arcán, hogy nehéz a szíve s mert tudták, hogy jó ember, megkérdezték, hogy nem segíthetnének-e valamiben rajta? Andris ezeknek is elmondta, hogy mi-ben fárad s a katonák gondolkozóba estek. Végre az egyiknek okos gondolata támadt:

— Tudod mit, te jó ember? Cseréljünk mi ketten ruhát. Ha te katonának öltözöl, senki sem fog bántani és mindenütt csak azt kell mondanod, hogy jelentést viszel a generális urtól egyenest a király Ófelségének. Én meg beállok a te suszterkötényeddel valami becsületes öreg suszterhez és ott várom be, amíg visszatérsz. A többi társaim elszélednek addig az erdőben és én gondoskodom, hogy éhen ne vesszenek. De meghozd ám a békét, különben mindnyájunkat, mint katonaszökevényeket előkerítenek és jaj az életünknek!

Igy bandukolva elérkezett egy város mellé az erdőhöz. Ott Andris meg a jószívű katonára ruhát cseréltek, a többiek pedig bevették magukat az erdőbe. Andris a város szélén is-

ten hírével elbucsuzott az ujdonsült suszterlegénytől s galoppba kapta ismét a lovát. Mire aztán Vörösország fővárosában a delet harangozták, porosan, tajtékosan bevágtatott Andris a királyi palota elé és ott a kantárszárat egy ácsorgó őrszem kezébe dobta.

— Jelentést hozok Őfelségének a nyugati határról! — kiáltotta el és nyomban előlépett egy gárdista, aki felvezette Andrist a király aranyos tróntermébe.

Azonban oda nem lehetett olyan egyszerűen bejutni. Az ajtónálló elmondta, hogy ebben a minutumban érkezett oda repülőgépen Kékország és Feketeország királya, hogy Vörösország urával együttesen beszéljék meg a haditervet.

— Annál jobb, hogy együtt vannak — mondotta hirtelen Andris — legalább az ő számukra hozott jelentésemet is átadhatom.

Bement az ajtónálló és jelentette, hogy egy olyan katona van itt, aki fontos hiradást hoz mindhárom uralkodó számára. A királyok összenéztek odabenn, elképzelni sem tudták, hogy mi lehet az a fontos jelentés. Csak nincs valahol valami baj az istenért? Türelmetlenül intettek az ajtónállónak, hogy hamarosan bocsássa be azt a katonát.

Andris belépett, katonásan összecsapta sarkantyuját és hangosan így beszélt:

— Felsőleges uraim, három leghatalmasabb ország királya! Az ajtónálló rosszul mondta, nem a nyugati határon álló csapatok generá-

lisa küldött engem jelentéssel, hanem az én becsületes, őszinte szívem hozott ide. Huszonkét esztendő óta életem ebből a gyönyörűséges életből és odahaza szépséges szép leányzó vár, hogy boldoggá tegyen. Tudom én, hogy első a haza iránti kötelesség és ha úgy kívánja a haza, véretem is ontom érte. Hanem még sokan vagyunk ilyenek, felsőleges uraim, akik fiatalok vagyunk s akikre csak ezután kezdene rámosolyogni a boldogság. Azok nevében kérem felsőlegteket, szüntessék be a hadikészülődést, eresszék szélnek a katonáikat, hadd legyen ki-ki boldog ezután a párjával!

A három király megint csak összenézett. Ki lehet ez a vakmerő, aki ilyen ajánlattal mer betolakodni az ő tanácskozó termükbe. Ők már az előttevaló percben elintézték egymásközt, hogy arányosan felosztják a három királykisasszony apjának országát és a három királykisasszonyt palotáik legutolsó szolgálóivá teszik. Így bűnhődjenek, amiért az ő királyi fiaikat kikoszorúzták szegényszemre.

Vörösország királya hármat koppantott a padlón, mire az ajtónálló megjelent;

— Ajtónálló! — rivallt rá nagymérgesen. — Hiszen ez az ember bolond! Azonnal elő kell hivatni az udvari orvost. Ha bolondnak találja: bolondok házába vele. Ha pedig csak részeg volna, három napig a legsötétebb tömlőc legyen a lakása, ott majd kijózanodik.

(Jövő vasárnap tovább meséljük.)

A király kisasszony leckéje.

Hol volt, hol nem volt, volt valamikor egy kis királykisasszony, akinek a legnagyobb boldogságban teltek el a napjai. Nem volt más bánata ennek a királykisasszonynak, csak az, hogy megkellett tanulnia az ábécét. Ez pedig nem izlett neki sehogyszem.

Elkeseredve sóhajtott egyszer föl:

— Mennyivel jobb dolga van a bábumnak, mint nekem! Nem kell neki ábécét tanulnia. Milyen jó volna, ha én is egy bábulennék és a bábu lenne a királykisasszony.

Alig mondta ki ezeket, egyszerre csak érezte,

hogy a teste megmerevedik. Kiáltani akart, de nem tudott s amint végig nézett magán, azt látta, hogy egészen kicsi lett, olyan piczi, mint egy juték bábu.

Mialatt ez történt a királykisasszonynyal, a sarkokban a bábuja is átváltozott egyszeribe. A bábu elkezdett nőni s olyan nagyra nőtt meg, amilyen még az imént a királykisasszony volt. A ruha is átváltozott rajtuk, mintha csak átcserélték volna.

Furcsa dolog ez, — gondolta a királykisasszony. De nem bánom, most legalább az unalmas öreg tudós nem fog a leckével boszantani. Csak azt szeretném tudni mi lesz most?

Legelőször is ez lett, hogy a bábu elősétált a sarokból, nyakon ragadta a bábuvá vedlett királykisasszonyt s odatette a sarokba a falhoz. Maga pedig leült a székre. Alig történt meg a csere, mikor kinyílt az ajtó és belépett a tudós, akit a király megbizott, hogy az ábécére tanítsa meg a királykisasszonyt. Alig, hogy belépett a bölcs férfiú, észrevette, hogy a királykisasszony ma nem egészen olyan, mint rendesen. Nem ugrál a székeken, nem dobli ki a könyveket az ablakon, a tintatartót nem döntötte fel s nem siránkozott, hogy milyen nehéz az ábécé.

A királykisasszony csendesen ült a széken s nem szólt egy árva kukkot sem.

— Már itt valami csoda történt, szólt a bölcs férfiú. Ezt jobban meg kell nézni.

Levette hát a pápaszemét, megtörölte — s aztán újra fölletta az orrára.

— Így ni! Most hát lássuk, mi történt?

Elkezdte most tudós szemmel fürkészni a királykisasszonyt.

— Nagyon megjavult a fenséges királykisasszony. Tanulni ugyan, ugylátszik, most sem tanul. De úgy látom, hogy nagyon elgondolkozhatott valamin, mert mindig az ajtóra néz. Vár valamit.

A bábu nem mozdult meg.

— Hm! hm! nem akar megmozdulni fenséged, szólt a tudós férfiú. Nagyon bubánatos ma. Talán felvidul ha kap jó csokoládét.

Kiszólt a főkamrás mesternek és röktön hozták a pompás csokoládét. Kínálták, de nem kellett neki.

— Röstelli kanalazni. Na csak a száját nyissa ki, majd beletöltjük.

De a bábu még a száját sem nyitotta ki.

— Hm, hm, ez még nagyobb csoda, szólt a tudós férfiú. Máskor két csészével sem érte be.

— Talán beteg?

— Mindjárt meglátjuk. Mutassa a nyelvét, fenséged. De a bábu nem mutatta a nyelvét, a mire igen nagy oka volt, ugyanis nem volt neki nyelve, mert csak úgy odapingálták a szája helyét.

— Nem mutatja? szólt a híres tudós férfiú. No nem baj, majd megtudom a pulzusából, hogy mi a baja.

Megtapogatta a bábu kezét. Egészen hideg volt.

— Fázik, biztosan meghűlt. Odaültetjük a kályha mellé és majd ha megmelegedett, akkor biztosan

megissza a csokoládét és azután megtanul két betűt az ábécéből.

A híres tudós fölkapta a vélt királykisasszonyt és odatette székestől a tüzhöz.

— Így ni! És most sétálok egyet, félóra múlva visszatérek.

Vissza is tért, de amint a szobába lépett, megint csak csodálkozott. A királykisasszonyt nem látta, hanem roppant viasz szagot érzett. A kályha mellett olvadt viasz tócsát talált, melyben a királykisasszonyt ruhája ázott.

— Hm! hm! Ez már aztán a legfurcsább. A királykisasszony egészen elolvadt a tüznél. Ilyet még soha sem láttam. Be kell jelentenem a királynak.

A király persze haragudott, mert nem is tréfa dolog, mikor a királykisasszony tisztára szétolvad.

A szétolvadt bábút fölkaparták a padlóról bögrébe tették s odahelyezték a király író asztalára. Az igazi királykisasszony ez alatt ott kucorgott a fal mellett a bábu képében. Nevetni szeretett volna azon, amit látott, de nem tudott. A busulókat megakartá vigasztalni, hogy nem ő olvadt el, hanem a viaszbábu de nem tudott szólni.

— Igaz a! Hiszen bábu lettem. Most már mi lesz velem.

Az lett vele, hogy a királyné így szólt:

— Most már nincs leányom, hát nincs szükség bábura. Oda kell adni azt a bábút valami szegény leánykának.

És a királykisasszony bábút odaadták egy szegény leánykának, aki épen a palota előtt ment el. Szegényes házikóba került most a királykisasszony.

— Itt bizony nem valami fényes helyen leszek, — gondolta magában.

A szegényes házikóban sok gyerek volt s mikor a bábút meglátták, azon kezdtek, hogy összepöröltek miatta. Mindegyik a magáénak akarja, egyik a fejét huzta, másik a lábát fogta, majd széltépték. Most hirtelen az egyik leány elkapta és kitobta az ablakon, hogy majd utána szalad és elrejtí, de ekkor belépett a mama, a gyerekek nem mehettek ki többé s bábu-kisasszony kint maradt éjszakára. Még szerencse, hogy egy bokor ágain akadt meg, mert ha a földre esik, kezét-lábát összetöri. De úgy is keserves volt kint lenni, mert hideg téli éj volt, majd megfagyott.

Másnap a gyerekek megkeresték és elhatároz-

ták, hogy új ruhába öltöztetik. De arra restek voltak, hogy megvarják a ruhát. Csak úgy rátűzdeltek holmi rongyokat gombostűvel, — bőrrehez. Ez volt még csak a keserves. De aztán még nagyobb veszedelem következett. Amint a legkisebbik leányka nézegette a bábot, így szólt.

— Szeretném tudni, ennek is csepű van-e a fejében, mint az én bábumnak volt? Mindjárt hozok kést és föl vágom.

A bábu-királykisasszony majd holtra ijedt.

— Most már végem van, szétmetélnék! Oh bár soha se kívántam volna bábu lenni! Inkább száz leckét megtanulnék.

Ezt meghallotta a jó tündérke és így szólt:

— Jól van, tehát most az egyszer megkegyelmezek. Légy megint, a mi voltál. De ha még egyszer kívánsz oktalanságot, úgy fog teljesedni, hogy többé nem szabadulsz.

Megérintette csillagos varázsvesszejével, és a

királykisasszony ismét a régi valóságos királyleányka lett. Táncolva ment haza és meg sem állt, míg az ábécés könyvvel be nem kopogtatott a híres tudós férfiunál. Kinek szobája ott volt a palotában a királykisasszonyé mellett.

A híres tudós férfiú megint megtörölte a pápaszemét s újból csodálkozott.

— Hm! Hát a királykisasszony nem olvadt el a tűznél?

— Nem én! Az a bábum volt, én pedig sétáltam egy kicsit, most pedig szeretném kipótolni az elmulasztott leckét. Kérem, tanuljuk meg az ábécét!

— Hm, hm! Ez a legnagyobb csoda, hogy maga kínálkozik tanulásra. Hogyan és miképpen történí ez?

De már ezt nem árulta el a királykisasszony, hanem azután mindig tanult szorgalmasan, nem volt többé makrancos. Kapott szép új bábut is, de soha sem kívánt vele többé cserélni.

S ki nem hiszi, kérdezze meg tőle.

A három testvér.

Népmese.

Egyszer volt, hol nem volt, tán az óperenciás tengeren is túl volt, volt egyszer egy ember. Ennek az embernek három fia is volt, kik együtt laktak egy házban. Ez a ház volt az apának az egyedüli vagyona. A házat mind a három fiú szerette volna örökölni. Az apjuk azonban ki mind a hármat egyformán szerette, nem tudta, mit csináljon.

Eladni nem akarta a házat, mert ő is úgy örökölte a szüleitől, azok meg az ők szüleitől. Végre így szólt a fiaihoz:

»Menjete a világba, tanuljon mindegyikötök mesterséget és aki a legjobb mesterséget tanulta meg, annak adom a házat.«

Ez tetszett a fiuknak. El is indultak hát. A legidősebbnek vándorlásában megtetszett a kovácsmesterség, hát azt tanulta meg. A középső a borbélyaságot, a legifjabb pedig a vívómesterséget tanulta ki.

Vándorlásukat szerencse kísérte, mert derék mestereket találtak, akiknél jól megtanulhatták mesterségüket.

A kovács a király lovait patkolta és így azt gondolta: »Semmi kétség, a ház az enyém.«

A borbély előkelő urakat borotvál és így vélte a házat megnyerni.

A vívómester nem egy vágást kapott, de összeszorította a fogait és tanult.

A letelt határidő után mindhárman hazatértek s csakhamar nyílt is alkalmuk mesterségeiket bemutatni.

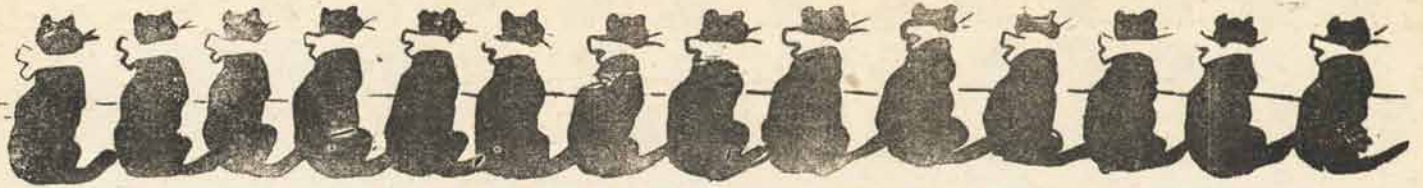
Egy napon egy nyúl futott végig a mezőn. Erre a borbély hamar előszedte szerszámaikat, futtában mindjárt beszappanozta, meg is borotválta a nyulat, anélkül, hogy megvágta volna.

»Ez tetszik nekem s úgy hiszem a ház a tied lesz«, mondá az apa.

Rövid idő múlva egy kocsis jön robogva. Most nézz ide apám, mit tudok én, mondá a kovács s uccu szalad a robogó kocsis után s amugy vágatva leszakítja a lovak patáiról a patkókat és ismét vágatva patkolja meg a lovakat.

»Te épp oly ügyesen végzed munkádat, mint öcséd s most már igazán nem tudom, kinek adjam a házat«, mondá ismét a zavarba jött apa.

Erre jött a harmadik. Kihuzta kardját és különféle mestervágásokat mutatott szédítő gyorsasággal feje fölött, úgy, hogy a zuhogó eső dacára egyetlen csepp sem esett rája. S ez hozta legnagyobb bámulatba az apát és ez legjobban is tetszett neki.

»Te végezted a legnagyobb mesterművet, a ház a tied«, mondá az atya.

A másik kettő nem zúgolódott, hanem belenyugodtak atyjuk határozatába és mert nagyon nagyon szerették egymást, továbbra is együtt maradtak, ki ki a maga mesterségét folytatva s nagyon nagyon, heledhét országon túl is elterjedt a hírük, mit végre a király is meghallván udvarába vette őket, ahol nagy emberekké lettek és tán még most is élnek na meg nem haltak.

A jó gyermek.

A jó gyermek nincsen magába',
Mert angyalok veszik körül,
És hogyha jót tesz, engedelmes,
Mindegyik angyal úgy örül.

A mig alszik, mellette állnak,
Nem hagyják öt egy percre sem,
Álmában vele játszadoznak
S takargatják szerelmesen.

Ők ébresztik, ha jő a reggel,
Csókolva behúnyt két szemét,
Ezért ébred vigan, mosolygva,
S néz jókedvűen szerteszét.

És nappal is midőn szaladgál —
Kertben, mezőn vagy udvaron,
Hogy el ne essék, baj ne érje,
Kis angyalkák fogják karon.

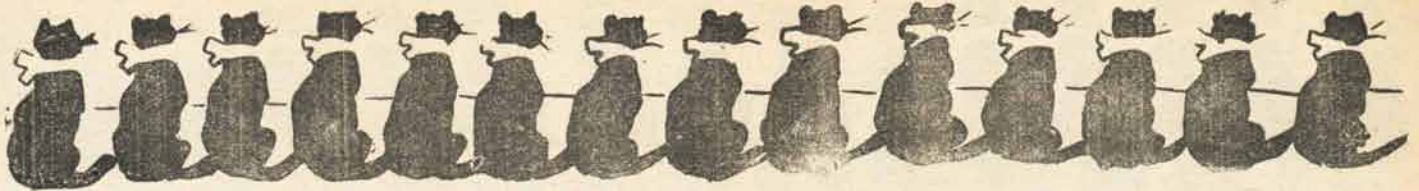
Ha jő az est és elfáradtan
Kis ágyába piheni tér:
Még akkor sem hagyják magára,
Hanem szemét csókkal lezárva
Virrasztanak ágya szélénél.

*

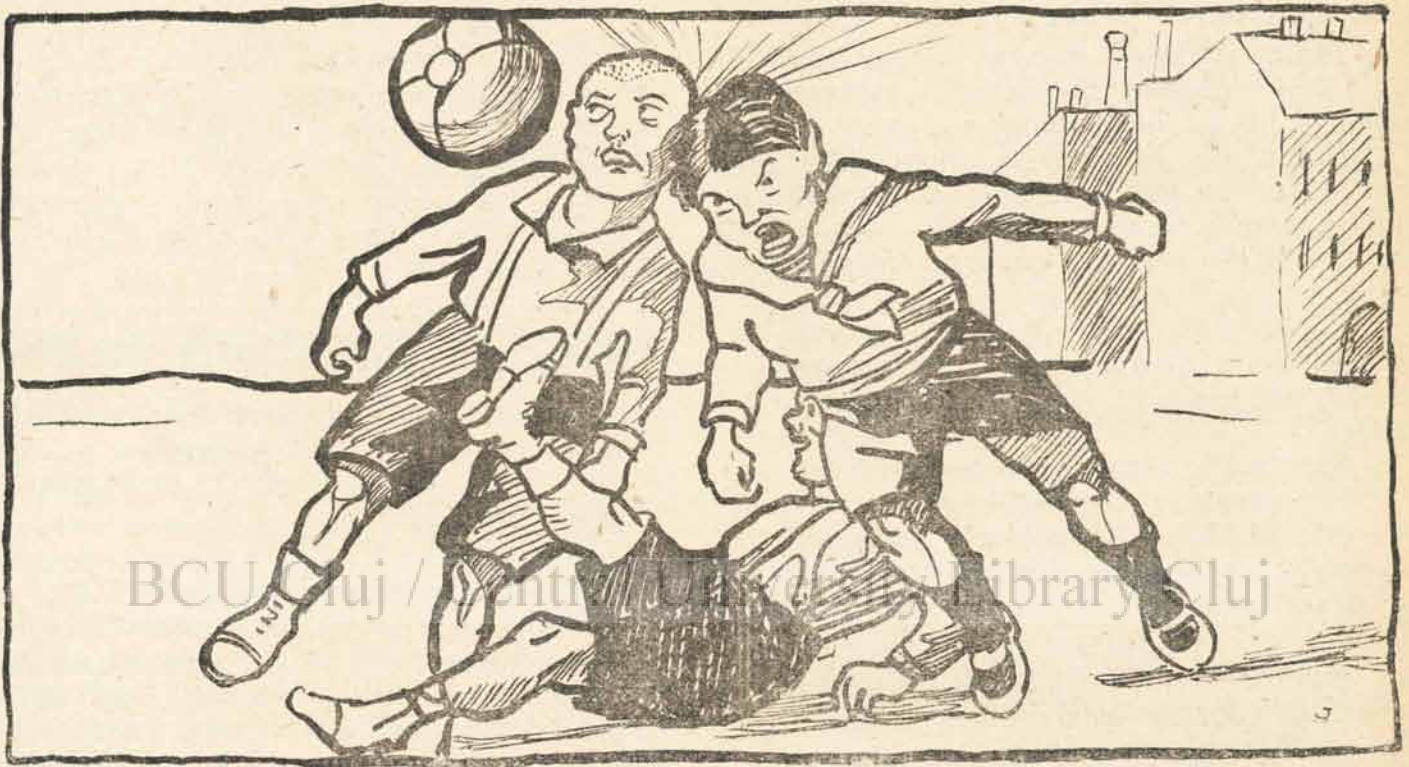
De aki rossz, azt elkerülik,
Nem állanak őrt ágya mellett,
Azért legyen jó, engedelmes
És szófogadó minden gyermek!

Április.

Amit alább mondok,
Arra figyeljetek
Csupa ujságot mond
Cimbora, az öreg.
Örömhirt viszek most
A gyerekszobába
Minden cimborámnak
Táncra áll a lába.
Nem lesz most iskola
Pont egy álló évig,
Szigoru tanítók
A leczkét nem nézik.
Este otthon marad
Apu, anyu zárva
S a gyerekek mennek
Egyedül színházba.
Amikor akartok,
Beültök kocsiba
S ki nem akar, nem megy
A hideg locsiba.
Délelőtt mozi lesz,
Délután meg fut-ball
Mindennap madártej
Hatszor is lesz habbal.
Szabadságra küldünk
Minden tanítónöt
Süteményevésből
Kaptok majd kitünöt.
Minden kis cimbora
Felirja papírra:
Cukrot vagy játékot
Akar-e husvétra?
Négy galamb lesz fogva
Kis szekér elébe
S ki-kinek, mit kér
Elviszik helyébe.
Olvassátok végig,
A mit itt leirtam.
Ugy-e, mind jó dolog?
Egy szót sem hazudtam.
De aki úgy hiszi,
Ahogy e vers mondja,
Az a kis cimbora
— Április bolondja.

Maki udvari borbély lett.

Kinn a sívatagban régóta nem titok,
Nogy Maki, a majom, borbélyműhelyt nyitott.
Az oázis mellett áll egy kókuszpálma,
Azon fityeg rajt a Maki cégtáblája.

Ez van rája írva: Itt borotvál Maki!
Sörényét bárkinek itt fodoritja ki,
Maját fest, ondolál, maéiküröz szintén,
Párisi borbély sem érti ezt úgy, mint én.

Hogy a pálmához ily nagy fodrász költözött,
Hamarost hirtelen ment az állatok között.
Tigrisek, párducok, papagályok, pincsek,
Kézről-kézre adták nála a kilincset.

A vén, mord tigrisnek kihegyezte bajszát,
Papagályasszonynak kipingálta arcát,
Párduc vásott körét kifente élesre,
Elefánt patáját fényezte fényesre.

Gyűlést gyűjt egyszer az állatok királya,
S alattvalóira alig ismer rája.
Egyik elegánsabb, csinosabb, mint másik,
Hogy gondozzák őket, mindnyájan meglátszik.

„Ejnye, fékomadta, hát nekem nem szóltok,
Hogy birodalmamban borbély nyitott boltot?
Ide azt a majmot! megnőtt a sörényem,
Itt az ideje, hogy megnyirjon s keféljen!”

Szólt az oroszlán, a strucc máris szaladt,
S hátán hozta Makit szempillantás alatt.
Maki lepedőt köt a király nyakába,
S nyírni kezdi, amint mutatja az ábra.

Előbb még a bajszát kihegyezi nyalkán,
Tetszik a felségnek, láthatjátok arcán.
S ha hiszitek, ha nem, Makit mindjárt másnap,
Kinevezte főfő udvari fodrásznak.

Vihar a tengeren.

„Jimm apó, egy pohár vhsykit még“, szolt elbeszélését félbeszakitva Jack, a matröz.

Amint vhsykijét kikapta s egy hajtásra kiitta, így folytatta megkezdett elbeszélését szájatva figyelő hallgatóinak:

Amint már az előbb is mondtam, hajónk Batáviába készült menni. El is indultunk Hullból szerencsésen s már több napja tartott utazásunk anélkül, hogy az idő változott volna.

Kapitányunk, John Mester, egy este ki is jelentette a matrözoknak, hogy ha így tart az idő, pár hét alatt szerencsésen elérjük Batáviát.

Azonban a végzet Isten kezében van.

Már az afrikai partoknál jártunk, midőn egy este szokatlanul piros volt nyugat felől az ég. A sirályok és vészmadarak hangos vijjogással repkedtek a habok felett.

Kapitányunk, aki külömben már számtalan vihart átélt, mint tapasztalt tengerész, vihart jósolt. Jóslata beteljesült.

Alig tértünk fáradalmas munkánk után pihenni. Midőn hirtelen szélcsend állott be... Hajónk mozdulatlanul maradt... A tenger mélyéből szokatlan moraj hallatszott. Mindnyájan megrémülve ugráltunk fel fekhelyünk-ről s a fedélzetre siettünk. Néhány percig lehettünk a fedélzeten, midőn villámlott egyet az ég s reá hatalmas dörgés következett.

Ebben a pillanatban kitört a vihar teljes erővel. Az eddig mozdulatlan habok torony-magasságu hullámokká változtak. Hajónk, a „Broumighamm“, minden izében megrendült. A hajóbordák és az árbócok recsegni kezdtek.

A hullámok nemsokára elkezdtek csapni a fedélzeten.

Hiábavaló volt a kapitány parancsszava, hogy göngyöljük be a vitorlákat s készítsük el a mentőcsónakokat a menekülésre, mi ijedten menekültünk kabinjainkba, elzárva a fedélzetre vezető ajtót.

Azt hittük, a végítélet napja következett be. Társaim közül többen térgyre rogytak s hangosan kezdtek imádkozni, mások siratták

feleségeiket, gyermekeiket s átkozták sorsukat, hogy így kell elveszniök.

Rajtam valami kábultság vett erőt, mintha lelkileg meghaltam volna, nem hallottam csak zür-zavaros hangokat, nem láttam úgy, hogy mondhatni ájult állapotban voltam.

A vihar pedig még folyton dühöngött. Hajónkat kénye-kedve szerint sodorta ide-oda a hullámok tetején.

Végre azonban csendesedni kezdett a vihar. A hullámok apróbb meg apróbbakká lettek. A szélvész is alább hagyott, pokoli hangversenyével. Nagysokára visszatért belénk is a bátorság. Forró hálát rebegtünk az egek urához, hogy megszabadított bennünket a halálos veszedelemtől.

Kinyitottuk a fedélzetre vezető ajtót s ki is merészeltünk menni a fedélzetre. Csak ekkor láttuk, mily iszonyu pusztitást vitt véghez a vihar. A korlátokat az átcsapkodó hullámok átszakgatták, a szél a vitorlák nagy részét ronggyá tépte, a köteleket pedig hasznavehetlenné. A középső árbócot kitörte. Egyszóval nagyon siralmas állapotban volt hajónk.

Sürgősen munkához fogunk tehát, hogy a hajót, amennyire csak lehet, használható állapotba hozhassuk. Munkaközben azonban feltűnt a kapitány távolléte. Rögtön kabinjába siettünk, de nem találtuk ott.

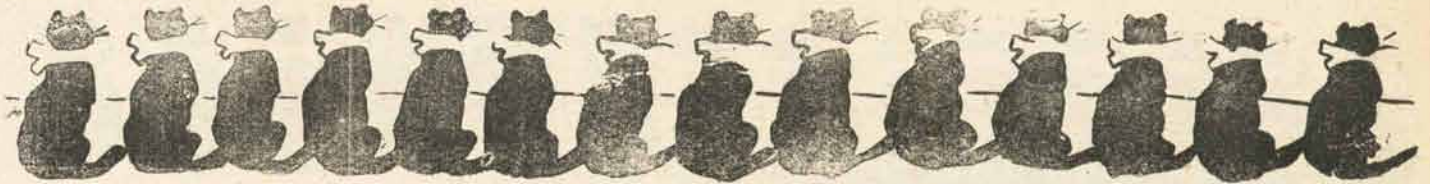
A legrosszabbat sejtve folytattuk a keresést, míg végre egy kamrában megtaláltuk vérző fejjel, alétan.

Siettünk eszméletre hozni, ami nagysokára sikerült is. De kapott fejsebe következtében hosszú ideig nyomta az ágyat. Addig a kormányos helyettesítette teendőiben.

Mi tehát, amint az ágyba fektettük a kapitányt, újra munkához fogtunk, s mikor végre a nap feljött, némileg használható állapotban volt hajónk.

Délelőtt kedvező szelet kaptunk s így folytatni kezdtük megkezdett utunkat. Két nap múlva Fokvároshoz érkeztünk.

Itt két hétig vesztegeltünk, míg teljesen kitaroztuk hajónkat. Kedvező széllel indul-

tunk el Fokvárosból, s három hét múlva néhány apróbb vihartól eltekintve, szerencsésen megérkeztünk rendeltetési helyünkre, Batáviába.

Sok tengert bejártam, sok vihart átéltem, de amilyen az volt, egyet sem. Ha rágondolok amaz éjre, a hátam is borzong bele.

Igy végzé elbeszélését a derék Jack, s miután még egy pohár vhsykit megivott, eltávozott a korcsmából.

Mit irnak a Cimbora kis munkatársai?

Két kis árva.

Két kis leány térdepel a temetőben, egy sirke-
reszt mellett. A járó-kező emberek barátságosan kér-
dik tőlük:

— Ki fekszik abban a sírban gyermekek?

De ők nem felelnek. Szívük fáj s szemükből
könny patakzik. Milyen szomorú a reggelük. Ezzel a
kiáltással ébredt föl a kis Ilonka:

— Anyus, anyuskám, hol vagy?

Sárika, a kis nővére megsimogatta Ilonka sá-
padt arcát és ezt mondta:

— Nincs már nekünk anyuskánk, Ilonka!

— De én láttam, hogy itt volt! — erősítette a
kis leány.

— Csak te azt álmodtad Ilonkám!

— Nem igaz, nem álmodtam, tudom itt állott az
ágyam mellett, megigazította a párnámat és meg-
csókolott.

— Azt is csak álmodtad.

A kis leány elgondolkozott és felöltözött és ke-
reste az anyját. Megnézett minden zeget-zuqot, de
sehosem találta. Elment a konyhába, gondolta, hogy
most főzi az ebédet. Mikor látta, hogy édesanyja
nincs sehoh, sirva fakadt.

— Hol van az anyuskám?

— A temetőben van, mondta a nővére és ő is
sirni kezdett.

— Menjünk ki hozzá! kiáltotta a leányka.

— Kimegyünk, Ilonka, koszorut viszünk anyuska
sírjára.

— Jaj, fog örülni anyuska.

— Viszünk neki még gyertyát is a sírjára, mert
ma van a halottak napja.

A kisleány arca kiderült, szájacskája mosoly-
góra vált. És ezt mondta:

— Én majd szépen megkérem anyukát, hogy
jöjjön haza.

Azután a két kis leány kiment a temetőbe. A
nagyobbik leány vitte a koszorut, a kisebbik leány
vitte a gyertyákat. Mikor a temetőbe értek, sok em-
berek voltak ott és sok virágok. De ők nem nézték
a sok virágokat, hanem csak azt a sirt keresték,
amelyikbe az édesanyjuk volt eltemetve. Mire oda-
értek, a koszorut letették a sírra. A nagyobbik leány
sirt, a kisebbik pedig ezt mondta:

— Anyukám gyere haza, mert egyedül vagyunk.
De amikor látta, hogy senki sem felel a beszédére,
megkérdezte a nővérét hogy:

— Nem hallja anyuka, amit neki mondok?

— Nem.

— Hát miért nem hallja?

— Mert az égben van.

A kis leány elszomorodott.

— Hát ha az égben van, akkor hiába hívom
őtet, ugye?

— Bizony.

És a két kis leány szomorúan hazament.

Reggel, amikor felébredtek, mind a ketten egy-
szerre kiáltják:

— Jaj, de jól aludtam. A takaróm nem esett le
egész éjjel, mondta a kisleány.

A nagyobbik leányka azt mondta:

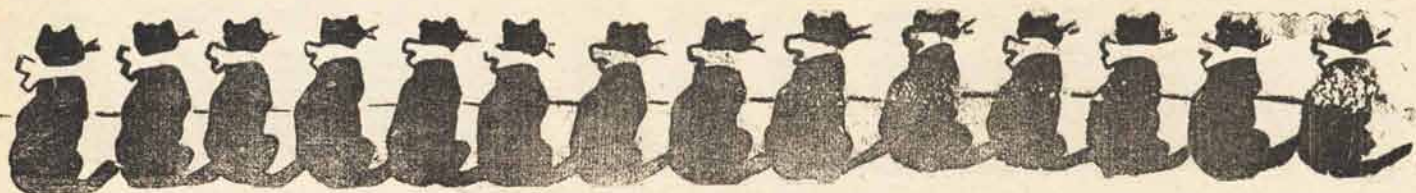
— Azért nem esett le, mert ott volt valaki, aki
vigyázott rád.

Szeressétek kis cimborák anyukátokat oly forró
szeretettel, mint ahogy ez a jó két kis leány szerette.

SZABÓ KLÁRA

ref. II. f. o. I.

Uj mesés könyv. A kis cimborák igen
gyakran kérdezik tőlünk, hogy mit olvassanak,
hol szerezzék be az olvasnivalójukat. Bizony
meglehetősen nehéz ezekre a kérdésekre feletet
adnunk, mert a magyar meséskönyv-termelés
Romániában igen gyenge, Magyarországból
pedig nehéz és költséges a behozatal. Éppen
azért örömmel adjuk hírül, hogy a Szabad-
sajtóban Wellmann Rezsőné született H. Per-
laky Etelka tollából virágvasárnapra egy új
meséskönyv jelenik meg Álmodók világában
cimmal. A könyv, amely képekkel diszitve
igen szép meséket tartalmaz, megrendelhető
a Cimbora kiadóhivatalában 35 leuért. Bolti
ára 40 leu lesz. Aki tiz előfizetőt gyűjt, az a
tizenegyedik példányt ingyen kapja.

Naplóm.

Március 30. — Hát most tovább mesélem. Mikor délben kicsengettek és hazamehettünk, nagy csendességben volt az egész banda. A lépcsőn senki sem vágta a másikat hátba, egyetlen egy lélek sem ordított, szóltanul ballagtunk lefelé, mindenkinek szorongott a szíve, mert nem tudtuk, hogy mi lesz velünk holnap.

Weisz Kálmán odament Gajzágóhoz és megkérdezte tőle, hogy hányat irt fel verekedésért. Gajzágó eleinte nem akarta megmondani, de aztán a Kisviz utcában hivatalos komolysággal mégis csak közölte Rosnerrel, aki legjobb barátja volt, hogy tizenkilencen vagyunk a fekete listán. Tizenkilenc verekedő és tizenketten, akik nem tudtuk a verset.

Majdnem az egész osztály. Rettenetes! Mi lesz ebből, mi lesz ebből?

Szendrei Józsi a Varga utcában, — mert azt elfelejtettem megmondani, hogy nem mentünk egyenesen hazafelé, hanem a Kisviz utcán végig kicsatangoltunk a lankákra és onnan vissza a Varga utcán át a városba — mondom Szendrei Józsi a Varga utcában utólért engem, aki a kis Borossal előbbre jártam, mint a többiek és azt kérdezte tőlem, hogy van-e nálunk kert.

— Van — mondtam én — de miért kérded te, hogy van-e nálunk kert?

— Azért — mondotta Szendrei — mert akkor három órakor hozzátok megyünk gyűlésre.

— Azt nem lehet — mondtam én — mert édes anyám nem szereti, ha sokan jönnek hozzám a kertbe, mert mindig összetapossátok a veteményeket. Hanem menjünk ki a folyó partjára, a vágóhid mellé, a füzesbe, ott nagyon jól lehet gyűlést tartani. Ott volt a multkor a negyedikeseknek is gyűlése, mielőtt a negyedikesek beverték annak a két gimnázistának a fejét.

— Hát jó — mondotta Szendrei — megbeszéllem a többiekkel.

És bevártuk míg a többiek utólérnek bennünket.

Egyhangulag elfogadták az indítványomat és megállapodtunk abban, hogy mindannyian három órakor délután találkozunk a vágóhid mellett, a folyó partján a füzesben.

Mielőtt elváltunk, Friedmannak eszébe jutott, hogy nem jó lesz ám, ha az osztályból azok közül, akiket nem irt fel Gajzágó, valaki befurakodik erre a titkos ülésre, miért is meg kell állapodni a jelszó-

ban. Csak az jöhet be a füzesbe, aki tudja a jelszót, amely úgy hangzik, hogy: cimborá.

Délután háromkor mindenki ott volt. Egészen a folyó partjáig, a füzes sűrűjéig mentünk, ahol is Szendrei fogadott bennünket és azt mondotta, hogy itt lesz a gyűlés és ő lesz az elnök.

Gál Karcsinak nem tetszett a dolog és azt mondotta, hogy az legyen az elnök, aki a legmagasabb. Azért mondta, mert mindannyiunk között ő volt a legmagasabb.

Sokáig veszekedtek, kiabáltak a fiuk, mert nem tudtak megegyezni azon, hogy ki legyen az elnök, míg egyszerre csak a kis Borosnak eszébe jutott, hogy szavazni kellene.

— Igen, igen, szavazzunk! — kiáltották mindannyian egyszerre.

Tizenheten szavaztunk, mert sem Szendrei, sem Gál Karcsi nem szavazhatott. Tizen azt mondtuk, hogy Szendrei legyen az elnök, heten azt, hogy Gál Karcsi.

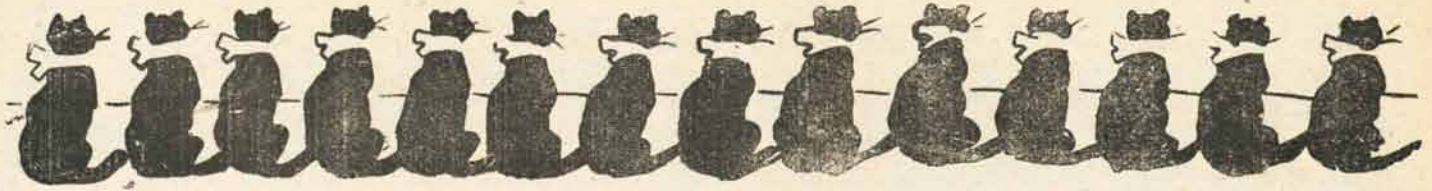
Gál Karcsi erre nagyon megharagudott és ott hagyott bennünket a füzesben.

Most aztán megkezdődhetett a gyűlés. Arról volt szó, hogy mit mondjunk reggel, ha a tanító úr azt kérdi, ki kezdte a verekedést.

Borosnak az volt a véleménye, hogy azt kell mondani, hogy nem is volt verekedés. Mindössze annyi történt, hogy Gajzágó, a vigyázó, ki akart menni a tanító urat behívni, mert azt hitte, hogy mindannyian tudjuk már a verset. Erre egy néhányan azt mondtuk neki, hogy ne menjen, mert mi nem tudjuk még a verset. De ő csak azért is menni akart, mire mi nem engedték ki az ajtón és ekkor belépett tanító úr.

A fiuk közül egynéhálynak nagyon tetszett ez a védekezés; de Érsekujváry azt mondta, hogy nem jó az egész, mert a többi fiuk, akik nincsenek felírva, meg fogják mondani a tanító urnak, hogy az egész hazugság, nem is így volt.

Szendrei, az elnök, ezután Fazekas Miskának adta meg a szót. Fazekas Miska szerint úgy kell az egész dolgot elintézni, hogy Gajzágónak vešzünk két krémet, hogy a tizenkilencből huzzon ki mindenkit és mondja azt, hogy Gál Karcsi kezdte a verekedést. Gál Karcsi tényleg verekedett is, meg aztán ő érdemli meg a legjobban, hogy kikapjon a tanító urtól, mert itt hagyta a gyűlést.

Ezt sem fogadták el a fiuk. Ez sem tetszett, ez sem volt jó.

Hanem abban maradtak, amit Friedmann mondott, hogy mi akik a padok előtt voltunk, mi játszottunk és nem verekedtünk, mert mi már tudtuk a verset. Akik nem tudták, azok nem játszottak a padok előtt, azok tanultak a padban. Miért ne játszottunk volna mi, akik tudtuk a verset. Mi jó fiuk voltunk, mert otthon rendesen megtanultuk a verset, hát mi játszhattunk.

— Ugy van! Ugy van! — kiáltották mindannyian.

— Szóval — mondta Szendrei — ezt fogjuk mondani, amit Friedmann mondott. És így minden lesz minden. A gyűlést feloszlatom és felhivom az

összes cimborákat, hogy menjünk a töltés mellé gombozni.

— Ugy van! Éljen!

És boldogan nekiláttunk a töltés mellett gombozni.

Egészen sötét volt már, mikor hazakerültem. Édes anyám könnyes szemmel fogadott, mert megijedt, hogy valami történt velém. Mikor meglátott ki ment a konyhába a porolóért.

Hogy miért hozta be édes anyám a porolót, azt nem mondom el; de hogy mi történt másnap reggel az iskolában, azt elmondom a következő »Cimborában«!

POCZOK PISTA

II. el. oszt. tan.

Juliska bánata.

Juliskánkat nagy bánat érte:
Testvére messze ment . . . nagyon.
Szép angyalkák jöttek le érte
S elvitték rózsás hajnalon.

Nem játszhatik, ez bántja lelkét;
Nincsen kívül. Magába van.
Oly mesze mért is eresztették?
Ezen kesereg minduntalan.

De — hogy buját feledeni tudja,
Hoztak neki egy szép babát.
Aranyhaj, fonva koszoruba,
Ékiti formás homlokát.

Angyal nincsen szebb tán az égben:
Szép piros arc, fénylő szemek!
Járni is tud ám igen szépen,
Még jó benne a gépezet.

Szemét — ha fektetik, — lezárja,
Álmában is mindig mosolyog.
Szép is jó is csak egy hibája:
Hogy lélek benne soh' se volt,

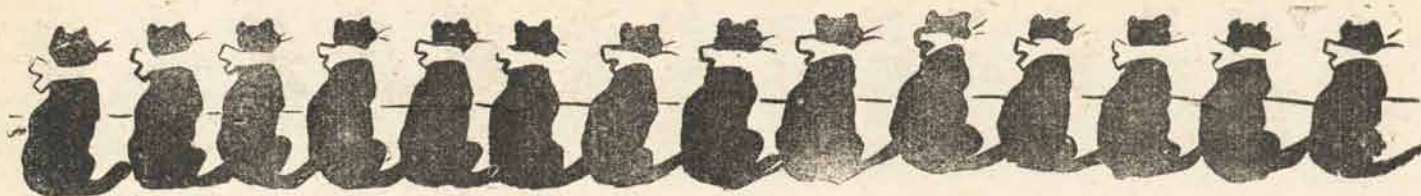
És a kis lány, — a hogy meglátja,
Szól: „Jó anyám, nem kell nekem!
Olyan piros ennek orcája,
Aztán nem is beszél velem.

Csak a mi sáppadt Mariskánkat,
Eresztenék el már azok!
Anyuskám — s szeme könybe lábbad,
De rosszak is az angyalok!

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

Papp Lászlónak: Egyik rejtvényedet, amint látod, már a mai számban felhasználjuk. A többi igen könnyű, de van közöttük olyan is, amelyet már sokan küldtek be, tehát sokan ösmerik. **Kertész Gabinak:** Türelem Gábor. Én nagyon szeretném, ha te is nyernél már könyvet és ha én huznám ki a nevet a kalapból, valahogy úgy csinálnám, hogy a te neved jöjjön ki, de nem én huzom és a véletlenül mulik, hogy kinek van szerencséje. Azért csak fejtsd meg mindig s. orgalmasan a rejtvényeket, egyszer csak kijön a te neved is. Aztán meg nemcsak azért fejtik meg a kis cimborák a rejtvényt, hogy nyerjenek, hanem azért is, hogy szórakozzanak vele és az elméjüket élesítsék. **Nagy Klárának:** Ezek a rejtvények nagyon könnyűek Klárika. Próbálj valami nehezebbet kitalálni. Okos kis lány vagy te, azt mondják az erdődiék, kitélik tőled fogasabb rejtvény is. **Róth Margitnak:** Ha nem kapsz választ, akkor bizonyára nem érkezett meg a leveled. **Pilhoffer Oszinak:** Na most jól van írva a neved ugy-e? Meg vagy elégedve? A bejelentett látogatásnak már előre örülök. Alig várom, hogy halljam tőled a meséket.

Gyuszt is szívesen látom. **Koós Györgynek:** Jól van, Gyurka, a körrejtvény bevált. **Neubauer Károlynak:** A te rejtvényeidből is válogatunk. **Szirmai Istvánnak és Tibornak:** Dehogyan is haragszom rátok, kis cimboráim. Nem vagyok én azért, mert öreg vagyok, valami haragos, morcos ember. És emlékszem is rá, hogy egyszer válaszoltam nektek, amikor azt írtátok, hogy ne áruljam el apukának, hogy írógépen írtatok. Nem is árultam el a mai napig sem és nem is fogom holtomig elárulni. Hanem most írtatok egyszer kézzel, né mindig gépen. Kíváncsi vagyok az írásotokra is, hogy milyen. **Román Józsefnek és Titikének:** Beletesszük a ti neveteket is a kalapba, kis cimborák. Remélem, hogy úgy tesztek, ahogy apuci óhajtja és elolvassátok a Cimbora minden betűjét. A leveleteket megdöcém, mert szépen, rendesen van írva. **Szent-Iványi Bertának:** Poczk Pista köszöni az üdvözlőt és általam viszonzza. A naplót folytatni fogja és örül, hogy a kis cimboráknak tetszik. **Hutira Dezsőnek:** Remélem, hogy már nem busulsz, én jó kis cimborám, mert a múlt héten elment az üzenet részedre. Igaz, hogy a nevedben egy sajtóhiba volt, de azért, remélem, rátaláltál. **Várfalvi Lacinak:** A kívánt számot akkor is elküldtük volna, ha apuka nem küldi be a négy leut. Mi is sulyt helyezünk rá, hogy minden kis cimborának meg legyen az egész gyűjteménye. **Helmezy Pálnak:** Kéréseddel elkéstem, mert a rejtvényed már benne volt a Cimbora-ban. Poczk Pista is írta azóta és ezután is írni fog. A jókívánságot köszönöm. **Róth Margitnak:** Rejtvényeid vagy nagyon könnyűek, vagy ösmertek. Próbálkozz mással, hátha sikerül. **Szalontay Lászlónak:** Örülök, hogy magadtól fejtetted meg a rejtvényeket. Ez is az igazság, hogy a kis cimborák önállóan, egyedül találják ki a dolgokat. Hiszen a rejtvényeket nem apuka és anyuka részére közöljük és ha ők segítenek a kis cimboráknak, akkor nem értünk célt. — **A Tergecimboráknak:** Külön dicséretet érdemeltek az igazán rendezés és szépen írt leveletekért. Az aláírásokkal összehasonlítva a levelet, úgy látom, hogy Lajos írta. De azért a Tibor és a Laci írása sem marad hátra. Higgyétek meg kis cimborák, hogy egy ilyen szépen írt levélnek örülök úgy, mint egy-egy gyenge vagy mástól hallott rejtvénynek, amit beküldenek. **Fazekas Endrének:** Nagyon könnyű. **Fekete Gábor Péternek:** Intézkedtem, hogy a Cimbora utánad küldjék Váradra. Remélem, hogy ott is hűségesen fogod olvasni. Nagymamádnak kezeit csókolom. Mulass jól! **Gesztelyi Nagy Zolikának:** Örömmel sorozunk be a kis cimborák közé. Azonnal intézkedtem, hogy az előző példányokat megkapd. A Benedek-mesék iránt érdeklődtem, de itt nem lehet megkapni, legfeljebb meg lehet hozatni. Ha akarod, írd meg, meghozatom neked 16–18 leuba kerül. A másik könyvet egy könyvkereskedő sem ismeri. Próbáld meg, kis cimborám. Váradon. A többi kis cimborára levélre jövő a héten válaszolok.

A CIBORA REJTVÉNYEI

Tréfás rejtvény.

— Papp Lászlótól. —

Egy nyomdászinasnak, aki most kezdte el a

szedés mesterségét megtanulni, odaadtak egy kéziratot, hogy szedje ki. (Mikor a kis inas elvégezte munkáját, odaadta a főnökének. A szedés így nézett ki:

GÁSZU KEMREY G AROBMIC A

Találjátok ki, hogy mi volt a kéziratban, amit a kis inas ilyen rosszul szedett ki.

Vonalrejtvény. Szentiványi Bertától.

A n y m é k g n g o o l t a
r a e l n e y ö y a n d a j

A Cimbora 5. számában közölt rejtvények megfejtése:
Ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát.
Hattyúk.
Lajos

10	8	6	9
8	10	9	6
6	9	10	8
9	6	8	10

Helyesen megfejtették: Csáti Évi és Pista, Roóz Erzsébet, Papp Aurél, Kardos László, Garai J. Demjén G. Zs., Bergmann László, Lázár Ernő, Hercz Imrike, Ambrózy Margit, Tabajdy György, Helmezy Pál, Blum Józsi és Rézsi, Ármány Pali, Szirmai István, Papolczy Magdus, Moldován Juliska, Pirovits Béla, Herrmann Endre, Unger-Ullmann Zoltán, Szóbel Tibor, Wald Béla, Glück Imre, Guth Arnold, Szabó László, Hutira Dezső, N.-bánya, Jeremiás Annus, Friedmann Imre, Erdős Béla és Palika, Kertész Gábor, Bartos Sándor, Sepsy János, Barazsu Jóska, N.-bánya, Papp Juliska, Andrásy Tytyi és Miklós Szramlyó, Klein Irma, Gollieb Kata, Schwartz Pál, Pekker Alig, Szabó M., Román Titike, Schäffer László, Gái Imre, Gutmann Lajcsi, Nagy Ilonka, Dániel Béla, Schustek György, P.-várad, Róth Margit, Koós György, Klein István és Endre Aranyosmedgyes, Pilhoffer Osz, Stark Jenő, Grüntfeld Irén, Terge fiúk, Földes László, Klármann Irén, Szsomlyó, Weinberger Böske és Bandi, Czeiger Margit, P.-várad, Lacheta Jolánka, László, Tihamér, Bárány Béla, Szász László, Illyés Jakab és Ábrahám, Blau Imre, Neubauer Károly, Szirmai István és Tibor, Berger Kálmán, Nagybánya, Nagy Klára, Hartmann Irénke, Klein Gyula.

Nyertesek: Csáti Évi és Pista, Lacheta Jolánka és Barazsu Jóska Nagybánya.

E szám rejtvényeinek helyes megfejtését, a nyertesek, valamint a megfejtők neveit a Cimbora nyolcadik száma közli. A megfejtéseket április 15-ig kell beküldeni.

A Cimbora pályázata.

Gyermekek! Az öreg Cimbora minden kis olvasóját meg akarja ismerni. Nem az arcotokra kíváncsi az öreg Cimbora, hanem a lelketekre, a gondolkodás módotokra, az eszetekre. Annyi sok sok gyermekre, amennyi a Cimborát olvassa, külön külön meg nem ismerkedhet öreg barátotok, mert hiszen hosszú hónapok kellenének ahhoz, hogy a lelketekbe lássunk, meg aztán nem csak ott olvassák ezt a kis lapot, ahol nyomják, hanem messze, más városokban is.

Éppen ezért a megismerkedés más módját választottuk: írásban akarunk veletek megismerkedni.

Írjátok meg, ki hogy tudja, minek és mikor örült ebben az életben a legjobban?

Pontosan, részletesen, apróra írjátok meg nekünk, melyik volt az az örömtörténet, amelyre a legszívesebben emlékeztek vissza?

Olyan írást, amely csak odaveti, hogy például »akkor örültem legjobban amikor babát kaptam«, vagy »akkor örültem igazán, mikor a tanítóbácsi megdicsért« és így tovább, az ilyen írást nem fogadjuk el. Mi azt is tudni akarjuk, miért dicsért meg a tanítóbácsi, mikor dicsért meg, miért örültél annak, hogy a tanítóbácsi megdicsért. Látni és tudni akarjuk, hogy a mi kis olvasónk minek örül a legjobban és főképpen az, hogy miért örült a maga kis örömeinek.

Aztán még valamit: csak olyan írást fogadjunk el, amely tiszta, rendez. Kis cédulákra nem szabad írnotok. Vegyetek elő egy iv vonalas papirost, szép, tiszta, fehér papirost és arra írjátok, tintával, rendezesen.

A kész írást aztán tegyétek be egy nagyobb borítékba, egy kisebb borítékba pedig ezt a cédulát, amelyet innen, az újságból ki kell vágni:

A pályázó neve:

Hány éves:

Lakása:

Hányadikba jár:

Milyen volt a legutolsó bizonyítványa:

Ha ennek a cédulának minden rovatát kitöltöttétek, tegyétek be a cédulát a kisebbik borítékba, ragasszátok le és ezt a leragasztott kisebbik borítékot is tegyétek be abba a nagyobbik borítékba, amelybe előbb írásokat már elhelyeztéltek.

Igy ni! Most már kész a levél, amelyet el kell küldeni az öreg Cimborának.

Aki a legszebben, a legokosabban, a legkedvesebben írt, az kap valamit: ha fiugyerek írta a legokosabb levelet,

egy football labdát,

ha leányé a legokosabb levél

egy szép hajás babát.

A következő három, az a három, aki szintén ügyesen és okosan irtairta le öröme történetét

egy-egy mesés könyvet kap.

Ezenfelül a nyerteseknek levelét leközzöljük a Cimborában.

A legjobb írásról április 26 án döntenek azok, akik a Cimborát írják és a következő vasárnap már benne lesz lesz a Cimborában, hogy ki nyerte meg a pályázatot, meg benne lesznek a legjobb levelekis.

Előfizetési árak:

Egész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre.	40 leu.
Egy hóra	15 leu.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések

a Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimbora mai számának illusztrációit Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos: A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Sötvé u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK : SPITZ BÉLÁNÁL.

Agyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Mütrágyát.

Legszebb

szövetek és divatárúk
SCHWARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Hazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőnycim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
minden
fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tar-
tós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minő-
ség, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon
selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia
Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist mada-
polon igen szép és finom
anyagba készült árut e 8 év-
ben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN

Testvéreknél.

Telefonszám 12.

Cimborára

előfizetéseket Erdély
minden könyvkeres-
o kedője felvesz. o